ära. See võtab ta enesega laevale kaasa ja müüb ta omakorda edasi loomaaiale. Sinna võib igaüks teda vaatama minna, ja arvatavasti ei kahetse keegi oma käiku, sest oma veidrate hüpete ja kõiksugu viguritega valmistab ta meile palju lõbu ja nalja.

Kuidas orav ennast hädas aitab.

Metsas jalutades olete tingimata tähele pannud väikest punakaspruuni, suure kohevil sabaga loomakest. Kas mäletate, kuidas teie selle ilusa, ergu loomakese üle küllalt ei jõudnud imestada, nähes, kui nobedasti ta ühe puu otsast teise otsa, ühelt oksalt teisele hüppas. Orav ei jookse ega kõnni peaaegu kunagi, vaid liigub edasi enamasti hüpates: haarab kõige nelja käpaga puuoksast kinni ja hüppab järsku ülespoole; üks hüpe järgneb teisele nii ruttu, et me neid üksteisest sugugi ei suuda eraldada — kuuleme ainult iseäralist sahinat ja oleme arvamisel, nagu liugleks, libiseks ta okstel.

Orav armastab väga kuivi, tihedaid metsi. Siin valib ta enesele kohase puu välja, mille õõnsusesse ehk harude vahele ta enesele pesa ehitab. Seestpoolt vooderdab orav oma pesa pehme samblaga, väljastpoolt katab selle üksteisest läbipõimitud okstega. Pesa kohale, natuke kõrgemale, ehitab ta niisamuti puuokstest ja puukoortest tiheda katuse, et oma elutuba vihma eest kaitsta. Pessa läheb kaks auku — üks alt, teine pisem külje pealt. Viimast auku tarvitab orav